

Ένα εγχείρημα ιδιαίτερα ριψοκίνδυνο

> «Ωραίος και σέξι» του Γούντι Άλλεν από το Σατιρικό Θέατρο

Μετάφραση: Ερρίκος Μπελιές
Σκηνοθεσία: Στέλιος Καυκαρίδης
Σκηνικά-Κοστούμια: Χάρης Καυκαρίδης
Παίζουν: Φώτης Αποστολίδης, Μαριάννα Καυκαρίδου, Βασίλης Μιχαήλ, Ανδρέας Νικολαΐδης, Έφη Μιχαήλ, Χρύσω Λουκά, Άννα Γεωργίου.

Συμβαίνει να πηγαίνεις σε μια παράσταση με δικαιολογημένες μεγάλες προσδοκίες ή ακόμα και με αδικαιολόγητα καλή προδιάθεση, να προσπαθείς να κρατήσεις αυτό το καλό συναίσθημα στη διάρκεια της παράστασης, να αισθάνεσαι ότι αυτό γίνεται όλο και πιο δύσκολο, να πιάνεσαι από την παραμικρή θετική λεπτομέρεια, να αποχαιρέτάς την τελευταία ελπίδα, τελικά να θυμώνεις με τον καλοπροαίρετο εαυτό σου, να φεύγεις με βαριά καρδιά και μαύρη ψυχή. Δηλώνω ότι με τον «Ωραίο και σέξι» του Γούντι Άλλεν, την τελευταία παραγωγή του Σατιρικού Θεάτρου συνέβηκε το αντίθετο. Δεν περίμενα να δω καλή παράσταση, και είχα έτοιμη την τεκμηρίωση της άποψής μου. Αντιδεοντολογικότερα έκρινα τη γενική κατηγορία στην οποία είχα κατατάξει την παράσταση, χωρίς να περιμένω να δω την ειδική περίπτωση. Η αντιπαθής (κατ'εμέ) κατηγορία έχει τα εξής γνωρίσματα: το έργο έχει γεννηθεί εκτός θεάτρου, στο αντιθεατρικό κινηματογραφικό έδαφος, η αιτία της μεταφοράς του οφείλεται στην αίγλη του πρωταγωνιστή και σεναριογράφου, το έργο είναι κομμένο και ραμμένο στα μέτρα του σταρ πρωταγωνιστή. Σε τέτοιες περιπτώσεις ο μιμητισμός όχι απλώς δεν αποφεύγεται, αλλά επιβάλλεται, αλλιώς προς τι η επιλογή. Ταυτόχρονα υπάρχει και μια μεγάλη πιθανότητα αποτυχίας, τόσο μεγάλη όσο και η απόσταση που χωρίζει τη δική μας ντόπια αισθητική από την αισθητική της πρωτότυπης κινηματογραφικής δημιουργίας, όσο και η διαφορά μεταξύ των υποκριτικών ικανοτήτων του πρώτου διδάξαντα και του θεατρικού του ακόλουθου. Τι συνέβηκε λοιπόν στη σκηνή του Σατιρικού; Δεν παίρνω πίσω τα λόγια μου, αλλά αυτά, ενώ αφορούν τη γενική κατηγορία, δεν ισχύουν στην περίπτωση του «Ωραίου και σέξι» στη σκηνοθεσία του Στέλιου Καυκαρίδη. Προσπαθώ να καταλάβω, γιατί δεν ισχύουν. Το εγχείρημα είναι ιδιαίτερα ριψοκίνδυνο, επειδή η ιδιομορφία της υποκριτικής προσωπικότητας του Γούντι Άλλεν είναι δύσκολος στόχος για οποιονδήποτε άλλο

Η παράσταση ήταν καλοστημένη, σφιχτή, γρήγορη. Ο χρόνος που δόθηκε στις φαντασιώσεις και στις αναμνήσεις του ήρωα συνειδητά λίγος έτσι ώστε η απειρία των νεαρών ηθοποιών δεν ήταν αισθητή.

ηθοποιό. Για οποιονδήποτε προσπαθεί να τον μιμηθεί. Ιδού η απάντηση! Ο Φώτης Αποστολίδης δεν μιμείται. Μου φαίνεται ότι ο σκηνοθέτης και ο ηθοποιός βρήκαν τη μοναδική σωστή λύση. Ο ηθοποιός δε μιμήθηκε το πρότυπο, αλλά έπαιξε με προσοχή τις λεπτομέρειες του κειμένου, τον αυτοσαρκασμό και την αυτολύπηση, τη νευρικότητα και τις νευρώσεις, το διανοούμενο χιούμορ, την ψύχωση με τον Μπόγκαρτ (ένα ίνδαλμα όλο τεστοστερόνη, γοητεία και αυ-

τοπεοίηση). Δεν προσπάθησε να καρπωθεί, να εκμεταλλευτεί το έτοιμο ξένο επίτευγμα. Διδάχτηκε από το σκηνοθέτη του και υλοποίησε το ρόλο του λέξη προς λέξη. Είναι και κατ'εξοχήν αυτοαναφορικό το κείμενο, όπου η κάθε ατάκα είναι ταυτόχρονα και συγγραφική οδηγία. Πάντως το αποτέλεσμα ήταν ομολογουμένως συμπαθητικό.

Η παράσταση ήταν καλοστημένη, σφιχτή, γρήγορη. Ο χρόνος που δόθηκε στις φαντασιώσεις

και στις αναμνήσεις του ήρωα συνειδητά λίγος έτσι ώστε η απειρία των νεαρών ηθοποιών δεν ήταν αισθητή. Πιο δύσκολα ήταν τα πράγματα για τον Ανδρέα Νικολαΐδη, ο οποίος είχε αρκετό χρόνο της σκηνικής παρουσίας και το δύσκολο στόχο να παίξει τον Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ ως παρωδία, ως φαντασίωση, ως σύμβολο, όμως και εδώ τα πράγματα δεν πήγαν άσχημα.

Ο Βασίλης Μιχαήλ και η Μαριάννα Καυκαρίδου, έχω την εντύπωση, δεν επένδυσαν αρκετή φιλοδοξία στη συμμετοχή τους στη συγκεκριμένη παραγωγή, το έπαιξαν με τεχνική ευκολία, αλλά πήραν λιγότερη προσωπική ευχαρίστηση από τη δουλειά τους απ'ότι μπορούσαν. Επαναλαμβάνω, όλα πήγαν καλά, αλλά η συμβολή του πρωταγωνιστή Φώτη Αποστολίδη είναι ουσιαστικότερη.

Το σκηνικό του Χάρη Καυκαρίδη βολικό για τις εναλλαγές των φαντασιώσεων και της πραγματικότητας και καλά χρησιμοποιημένο από το σκηνοθέτη.

Πάντως η διαδρομή από την προκατάληψη προς την αποδοχή, την οποία διένυσα ως θεατής της παράστασης, ήταν ευχάριστη.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ